

„Co to je?“ zeptala se a zírala na něj přes okraj slunečních brýlí.

„Paní Boorsteinová mě požádala, abych vyzvedl mulč pro novou výsadbu.“ Otřel si ruce o džíny a zamířil zpátky k autu.

Jinny se naklonila a znovu plácla Esther po paži. „On pomáhá stařenkám se zahrádkou? To je tak sladký!“

Esther si nebyla jistá, jestli by paní Boorsteinová označení za stařenku ocenila, ale musela souhlasit, že to bylo docela milé.

Uslyšely zabouchnutí kufru a Jonathan se objevil s dalším pytlek mulče přehozeným přes rameno. Shodil ho vedle prvního, pak se sklonil, aby ho posunul tak, aby byl každý pytel na jednom konci záhonu.

Esther měla jeho zadek přímo v úrovni očí a musela uznat, že to nebyl ten nejhorší pohled na světě.

Fajn. No tak má slušný tělo. *Leze ti strašně na nervy, vzpomínáš?*

Jinny ji potřetí plácla po paži. Esther odtrhla pohled a lehce zrudla.

„Pěkněj zadek,“ artikulovala Jinny rty a hlavou kývla Jonathánovým směrem.

Esther se vzpamatovala natolik, aby obrátila oči v sloup. „Nevěděla jsem, že jí pomáháte se zahradničením,“ divila se, když se Jonathan narovnal a jeho zadek jí zmizel ze zorného pole.

„Jen s těžkými věcmi. Na rostliny mě paní Boorsteinová nenechá sáhnout.“ Smetl si kousek mulče z ramene. „Říkala, že bude za chvíli dole, aby ten mulč rozhrnula. Řeknete jí, že kdyby potřebovala ještě s něčím pomoci, jsem nahoře.“

Další kousek mulče se mu zachytil ve vousech. Esther zvažovala, že by ho na to upozornila, ale rozmyslela si to. „Jasně,“ souhlasila.

Znovu přikývl a odšoural se po schodech nahoru do svého bytu.

Jinny zavibrovala na telefonu další textová zpráva. Zvedla ho a zamračila se na displej.

„Zase Stuart?“ zeptala se Esther znepokojeně.

„Jo.“ Jinny vypnula telefon a strčila si ho do kabelky.

„Měla bys někam pozvat Jonathana,“ navrhla Esther.

Jinny se na ni tázavě podívala. „Myslela jsem, že ho nesnášíš.“

„Neřekla jsem, že bych s ním šla na rande. To tobě připadá roztomilý.“ Sice je otravný, ale pokud je Esther známo, aspoň to není manipulátorský parchant. Proti Stuartovi by to určitě byla změna k lepšímu.

Jinny zavrtěla hlavou. „Nikam ho nepozvu.“

„Proč ne?“

„Protože ani neví, kdo jsem. Nepůjdu za úplně cizím chlapem a nebudu ho zvat na rande.“

„Mohla bych vás dát dohromady.“

Jinny potměněl výraz. „Neopovažuj se! Víš, co si myslím o rande naslepo.“ Celá léta na střední škole směla chodit jen na schůzky, které jí domluvila matka, a to jí jakékoliv dohazování nadobro znechutilo.

Esther na telefonu doběhl časovač – vylovila mobil z kapsy, aby ho umlčela. „Musím dojít vytáhnout prádlo.“ Vstala a namířila telefon na Jinny. „Víš, jak vypadá, takže by to nebylo rande naslepo.“

„Tak o domluvených rande. To je jedno.“ Jinny se ušklíbala. „Láska se nedá vynutit. Musíš počkat, až si tě najde.“

Esther obrátila oči v sloup a zamířila do prádelny. „Když to říkáš.“

Jinny byla romantička, ale Esther na tyhle hlouposti nevěřila. Nevěřila na osud ani na lásku na první pohled nebo nějaké šťastně až navěky. Neexistovalo nic takového jako spřízněné duše, žádné kmotřičky víly, které by na člověka dohlížely, žádní princové, co vás popadnou do náruče. Radši věřila tomu, co lze empiricky dokázat podle přírodních zákonů.